

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 8 lipca 2008 r. w sprawie F-76/07, stwierdzającego nieważność decyzji Wspólnej Kasy Ubezpieczeń w razie Choroby WE w przedmiocie zażalenia, zgodnie z którą zakup nowego wózka inwalidzkiego w dwa lata po zakupie poprzedniego nowego wózka inwalidzkiego nie podlega zwrotowi ze względu na brak konieczności jego dokonania.

Wnosząca odwołanie podnosi w uzasadnieniu odwołania po pierwsze, że naruszając obowiązujące prawo wspólnotowe zaskarżony wyrok redefiniuje zakres swobodnej oceny przez lekarza-konsultanta oraz konsylium lekarskie, jako że zgodnie z nim jedynie niezależne organy lekarskie mogą korzystać z takiego zakresu swobodnej oceny.

Po drugie wyrok ten pozbawia opinię konsylium lekarskiego, istotną w praktyce oceny konieczności spowodowania powstania kosztów, wszelkiego znaczenia, ponieważ stwierdza on, że organ ten ma jedynie funkcje doradczą, a jego opinie nie są podawane do wiadomości publicznej. Jest to niezgodne z utrwalonym orzecznictwem dotyczącym Wspólnego uregulowania w przedmiocie zapewnienie opieki zdrowotnej urzędnikom Wspólnot Europejskich w brzmieniu z dnia 22 marca 2004 r. Ponadto zgodnie z wyrokiem, jeżeli chodzi o konieczność spowodowania powstania kosztów, opinie mają status wzruszalnego domniemania.

Poza tym wnosząca odwołanie podnosi zniekształcenie okoliczności stanu faktycznego, względnie błąd w prawnej kwalifikacji okoliczności przedmiotu sporu oraz naruszenie obowiązku uzasadnienia, ponieważ znaczna część decyzji w przedmiocie zażalenia została uznana za nieistniejącą.

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2008 r. — Ellinika Navpigeia przeciwko Komisji

(Sprawa T-391/08)

(2008/C 327/55)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ellinika Navpigeia (Skaramagkas, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci I. Drosos, K. Loukopoulos, A. Chiotellis, Ch. Panagouleas, P. Tzioumas, A. Ballas, V. Voutsakis i X. Gioustas)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2, art. 2, 3, 5, 6, art. 8 ust. 2, art. 9, 11–16, 18 i 19 decyzji z dnia 2 lipca 2008 r.

„dotyczącej pomocy C 16/2004 (poprzednio NN 29/2004, CP 71/2002 i CP 133/2005), którą Grecja przyznała przedsiębiorstwu Ellinika Navpigeia A.E.”

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, Ellinika Navpigeia A.E (Stocznie Greckie; zwana dalej „ENAE”), kwestionuje 12 z 16 środków nakazanych w decyzji Komisji C(2008) 3118 wersja ostateczna z dnia 2 lipca 2008 r. dotyczącej pomocy C 16/2004 (poprzednio NN 29/2004, CP 71/2002 i CP 133/2005), i opiera swą skargę o stwierdzenie nieważności na dziewięciu zarzutach.

W pierwszym zarzucie skarżąca twierdzi, że Komisja nie zastosowała art. 298 WE, choć w zaskarżonej decyzji przyznała, iż ENAE jest stoczną wojskową.

W drugim zarzucie skarżąca podnosi, że Komisja nie zastosowała w zaskarżonej decyzji art. 296 WE lub też, że zastosowała go w niewłaściwy sposób.

W trzecim zarzucie skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła w zaskarżonej decyzji oczywisty błąd w ocenie, lub, tytułem ewentualnym, że nie uzasadniła jej w wystarczającym stopniu, uznając, iż zdolność kredytowa ENAE była w okresie od 1997 r. do czerwca 1999 r. ograniczona, a później - zerowa. W szczególności, w zaskarżonej decyzji Komisja a) nie dokonała oceny zdolności kredytowej ENAE w kontekście tego, że jest ona podmiotem prowadzącym działalność w dziedzinie przemysłu wojskowego; b) bezpodstawnie zakwestionowała wyniki gospodarcze ENAE, a także całkowicie akceptowalne gwarancje, jakie przedsiębiorstwo to było w stanie przedstawić w celu uzyskania finansowania przez bank prywatny, a także c) w bezzasadny sposób pominęła i w błędny sposób oceniła interes, jaki miał Elliniki Trapeza Viomikhanikis Anaptixis (Grecki Bank Rozwoju Przemysłu; zwany dalej „ETVA”), jako większościowy udziałowiec ENAE, w wartości swego udziału w tym przedsiębiorstwie i w uzyskaniu zwrotu z tego udziału.

W czwartym zarzucie, dotyczącym niewłaściwego zastosowania pomocy, która przyjęła postać umorzenia długów na kwotę 160 milionów EUR, skarżąca podnosi, że sporna decyzja C 10/1994 nie ustanawiała warunków, ani nie była stosowana w niewłaściwy sposób; tytułem ewentualnym, skarżąca podnosi, że ENAE nie przyznano całej ww. kwoty i, co z tym idzie, nie można od niej odzyskać kwot, które nie zostały jej przyznane. Skarżąca twierdzi ponadto, że art. 296 WE musi znaleźć zastosowanie tak w przypadku oceny ewentualnego istnienia pomocy, jak i przy obliczaniu ewentualnej podlegającej zwrotowi korzyści. Wreszcie, odzyskanie pomocy narusza zasadę proporcjonalności, zasadę pewności prawa i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań beneficjenta pomocy.

W piątym zarzucie, dotyczącym niewłaściwego zastosowania zatwierdzonej w 2002 r. pomocy przeznaczonej na zamknięcie urzędzeń pomocy na kwotę 29,5 miliona EUR ze względu na rzekome niespełnienie mającego na celu wyrównanie stanu konkurencji warunku ograniczającego moce naprawcze skarżącej, skarżąca twierdzi, że decyzja zatwierdzająca pomoc została zastosowana w błędny sposób.

W zarzutach szóstym i siódmym, dotyczących niewłaściwego zastosowania pomocy inwestycyjnej na kwotę 22,9 miliona EUR i rzekomo niezgodnego z prawem wzięcia przez ETVA udziału w zwiększeniu, w celu realizacji tej inwestycji, kapitału akcyjnego, skarżąca twierdzi, iż decyzja zatwierdzająca pomoc N 401/1997 została zastosowana w błędny sposób, iż art. 87 ust. 1 WE został naruszony ze względu na błędne uznanie przez Komisję, że środek E10 stanowi bezprawnie przyznaną pomoc państwa, iż naruszona została zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, a także, iż nie zastosowano art. 296 WE.

W ósmym zarzucie, dotyczącym pożyczek i gwarancji, jakie skarżąca otrzymała w spornym okresie 1997–2001 — dodatkowym w stosunku do zarzutu trzeciego, który dotyczy pożyczek i gwarancji w kontekście błędnej oceny jej zdolności kredytowej — skarżąca podnosi: a) niewłaściwe zastosowanie kryterium prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej; b) niewłaściwe zastosowanie art. 87 ust. 2 WE, art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1540/1998 ⁽¹⁾ oraz art. 4 dyrektywy 90/684/EWG ⁽²⁾; c) naruszenie zasady proporcjonalności oraz popełnienie oczywistego błędu w ocenie zdolności kredytowej, jaką ENAE miała po jej całkowitej prywatyzacji w czerwcu 2002 r. w odniesieniu do obliczenia podlegających odzyskaniu z tytułu spornych środków kwot ze względu na to, że Komisja w zaskarżonej decyzji nie obniżyła wysokości mającej zastosowanie referencyjnej stopy odsetek; oraz d) błąd w ustaleniach faktycznych dotyczących przyznanych skarżącej przez ETVA pożyczek i gwarancji, ze względu na to, że Komisja w zaskarżonej nie uwzględniła tego, że wskutek prywatyzacji ETVA rozpatrywane środki nie zawierają elementów pomocy państwa.

W dziewiątym zarzucie, dotyczącym niezgodnego z prawem finansowania działalności ENAE o innym niż wojskowy charakterze, skarżąca podnosi: a) naruszenie art. 296 i 298 oraz art. 88 ust. 1 WE; b) niewłaściwe zastosowanie kryterium prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej w odniesieniu do umów o charakterze wojskowym, oraz c) brak uzasadnienia i niewłaściwą ocenę podlegających odzyskaniu kwot.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1540/98 z dnia 29 czerwca 1998 r. ustanawiające nowe zasady pomocy dla przemysłu stoczniowego (Dz.U. L 202 z 18.7.1998, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 90/684/EWG z dnia 21 grudnia 1990 r. w sprawie pomocy dla przemysłu stoczniowego (Dz.U. 1990 L 380, s. 27).

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2008 r. — Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt przeciwko Komisji

(Sprawa T-396/08)

(2008/C 327/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt (przedstawiciele: Rechtsanwälte T. Müller-Ibold i T. Graf)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji C(2008) 3178 wersja ostateczna z dnia 2 lipca 2008 r. w postępowaniu w sprawie pomocy C 18/2007 i

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji C(2008) 3178 wersja ostateczna z dnia 2 lipca 2008 r. w postępowaniu w sprawie pomocy C 18/2007, w zakresie w jakim znaczna część zgłoszonej pomocy szkoleniowej, jaką Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt chciały przyznać DHL, przedsiębiorstwu świadczącemu ekspresowe usługi kurierskie, została uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

W szczególności Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt podnoszą następujące zarzuty:

Po pierwsze, strona skarżąca twierdzi, że Komisja odmawia wydania zezwolenia na znaczną część zgłoszonej pomocy, ponieważ pomoc szkoleniowa nie jest „konieczna” do zrealizowania spornych środków szkoleniowych. Wprowadzając ogólne badanie konieczności w każdym konkretnym przypadku jako przesłankę zezwolenia na zgłoszoną pomoc, Komisja narusza wiążący skutek rozporządzenia (WE) 68/2001 ⁽¹⁾ oraz zasadę równego traktowania i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Kryteria badania przewidziane w rozporządzeniu są wiążące również dla pomocy o wartości przekraczającej próg zwolnienia.

Podejście Komisji, które uzależnia udzielenie zezwolenia na pomoc szkoleniową od jej konieczności, jest po drugie błędne z punktu widzenia prawa także z tego względu, że ignoruje ono niezgodnie z prawem pozytywne, rynkowe skutki zewnętrzne środków szkoleniowych wspieranych przez zgłoszoną pomoc. Tego rodzaju rynkowe skutki zewnętrzne wystarczają same w sobie, by uzasadnić zgodność zgłoszonej pomocy szkoleniowej ze wspólnym rynkiem.

Po trzecie, zdaniem strony skarżącej Komisja niesłusznie dochodzi do wniosku, że brakuje koniecznego skutku zachęcającego pomocy dla wyboru lokalizacji. Zdaniem strony skarżącej pomoc szkoleniowa jest faktycznie konieczna, gdyż była ona czynnikiem współdecydującym o wyborze Lipsk/Halle jako miejsca szkolenia i w przeciwnym wypadku DHL nie przeprowadziłaby tam akcji szkoleniowych. Ponadto nietrafne jest twierdzenie Komisji, że porównywalne koszty szkoleniowe powstałyby także w innych alternatywnych lokalizacjach.

Po czwarte, skarżąca podnosi, iż przy badaniu konieczności Komisja oparła się na nieprawidłowych kryteriach. W szczególności Komisja oparła się na kryteriach subiektywnych, które wykraczają poza obiektywną konieczność. Co więcej, w ramach swojego badania Komisja odwołuje się do ustawowych przepisów o środkach szkoleniowych, co jest zdecydowanie niekorzystne dla państw członkowskich z systemem ustawowo uregulowanych programów szkoleniowych.